

vymáhající věřitelka, nýbrž podle předpisů o exekuci na jiná majetková práva ve smyslu § 331 a násl. ex. ř. Měl proto býti návrh vymáhající strany zamítnut (srovn. rozhodnutí sb. n. s. čís. 8686).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel nepotřeboval v návrhu blíže uváděti právní důvod a obsah nároku, na který vedl exekuci. Jak povinná přiznala v rekursu, jest známo, že zařízení safesových schránek u bank spočívá v tom, že jde o pancéřovou schránku, která jest pod vlastním uzavřením strany, při čemž banka má druhý klíč, a že schránky slouží k úschově cenností. Třebaže strana platí bance za to poplatek, takže poměr mezi nimi má povahu smlouvy nájemní, nelze upřít, že strana může mít proti bance nárok na vydání obsahu schránky a že v případě odporu mohla by nárok ten proti ní uplatňovati. O takový nárok tu jde, a má tento nárok pro vymáhajícího věřitele hospodářskou cenu, kdyby se banka zdráhala připustiti, by on pomocí výkonného orgánu, když byly zabaveny klíče v držení povinné strany jsoucí, a byla vedena exekuce na movité věci povinné, se domáhal převzetí cenností do soudní úschovy. Když tedy vymáhající věřitel označil číslo safesu, vyznačil vzhledem na všeobecně známý obsah onoho zařízení dostatečně nárok tak, že exekuce mohla býti bezpečným základem pro případnou žalobu vymáhajícího věřitele proti poddlužnici o vydání obsahu safesu. Šlo tedy o nárok na vydání movitostí, na který se vede podle § 325 ex. ř. exekuce ve smyslu §§ 294 až 298 ex. ř., a nikoliv, jak rekursní soud má za to, o jiné právo majetkové ve smyslu § 331 ex. ř. Právem proto první soud vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele.

Čís. 12699.

Ručení dráhy.

Skutečnost, že závory nebyly spuštěny pět minut před příjezdem vlaku, není v příčinné souvislosti se škodou z najetí vlaku na povoz, nedbal-li poškozený výstražného znamení zvonkového zařízení, nýbrž v jízdě pokračoval a byl zábranami na přejezdu uzavřen.

(Rozh. ze dne 16. června 1933, Rv I 263/32.)

Když žalobce vjel se svým povozem na přejezd trati, spadly závory a přihrnavším se vlakem byl žalobcův povoz rozbit. Žalobní nárok na náhradu věcné škody neuznal p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e důvodem po právu, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolání v tom, že odvolací soud neprávem má za to, že porušení předpisu, že závory mají býti spuštěny nejméně pět minut před příjezdem vlaku, není v příčinné sou-

vislosti s nehodou a škodou žalobci způsobenou. Bylo prokázáno, že, když začlo zvonkové zařízení dávat znamení, žalobce byl od zábran vzdálen asi 20 m a žalobce jako strana slyšený sám doznal, že mu bylo známo, že před přejezdem, kde se mu úraz stal, jest výstražná tabulka s poučením, že se nemá přejížděti, jakmile se předzvání. Nedbal-li tudíž žalobce tohoto výstražného znamení a proti předpisu § 1 min. nař. ze dne 30. srpna 1890, čís. 169 ř. zák., zakazujícího výslovně vstup na železniční koleje, jakmile zazní výstražné znamení zvonkové, v jízdě pokračoval a byl pak zábranami na přejezdu uzavřen, nezachoval opatrnost u normálního člověka předpokládanou a provinil se i proti předpisu shora uvedenému, který se snaží zabrániti nahodilým poškozením, a škodnou událost sám si zavinil. Správně proto usoudil odvolací soud, že okolnost, že zábrany nebyly spuštěny pět minut před příjezdem vlaku, není v příčinné souvislosti s úrazem, neboť i kdyby tomu tak nebylo, nemohlo ke srážce vlaku s povozem dojít, kdyby byl žalobce dbal výstražného znamení a s povozem dále nejel. Ostatně, třebaže se nedalo přesně zjistiti, že zábrany byly spuštěny pět minut před příjezdem vlaku a že přejezd přes trať byl v tu dobu uzavřen, jak je to v § 41 želez. doprav. řádu předepsáno, bylo již prvním soudem vysloveno, že se tak stalo. Dovozuje-li dovoatel, že porušení uvedeného předpisu a »tudíž příhoda v dopravě« odůvodňuje jeho žalobní nárok, je na omylu, poněvadž v souzeném případě jde jen o náhradu věcné škody, takže případ podle zákona čís. 27/69 ř. z. posuzovati nelze.

Čís. 12700.

Určovací žalobou (§ 228 c. ř. s.) nelze se domáhati, by pravoplatný rozsudek byl prohlášen proti žalobci bezúčinným a by žalovaný byl uznán povinným uznati, že mu nepřisluší proti žalobci nárok z pravoplatného rozsudku.

(Rozh. ze dne 16. června 1933, Rv I 272/32.)

Josef S. žaloval Jana N-a o zaplacení peněžité pohledávky. Rozsudkem pro zmeškání ze dne 20. ledna 1931 C III 968/30 bylo uznáno podle žaloby. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se Jan N. na Josefu S-ovi, by bylo uznáno právem, že rozsudek ze dne 20. ledna 1931 jest proti žalobci (Janu N-ovi) bezúčinným a že žalovaný jest povinen uznati, že mu z řečeného rozsudku nepřisluší pohledávka za žalobcem. V žalobě uváděl žalobce, že žalovanému nic nedluží a že žalovaný proto nemá za ním peněžitou pohledávku. Žaloba byla zamítnuta s o u d y všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Jde o žalobu určovací, jakž ji i žalobce označuje. Podstatou takových žalob jest, by rozsudkem bylo vysloveno, zda tu je či není právní poměr nebo oprávnění, nebo, by uznána byla pravost listiny nebo, by